

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., a soudce Mgr. Martina Lachmana v právní věci

žalobců: a) Obec Střítež
sídlem Střítež 118
b) Občanské sdružení Střítež - za zdravé životní prostředí, z.s.
sídlem Střítež 249
oba zastoupeni JUDr. Karlem Bockem, advokátem
sídlem Lidická 613, Frýdek-Místek

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti: **I) Moravskoslezský kraj**
sídlem 28. října 117, Ostrava
II) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace
sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, č. j. 28/2008-130-SPR/26,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) proti výroku I. a žaloba žalobce b) proti výroku II. rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 6. 5. 2013, č. j. 28/2008-130-SPR/26, **se odmítají**.
- II. Výrok I. rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 6. 5. 2013, č. j. 28/2008-130-SPR/26, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žaloba žalobkyně a) proti výroku II. rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 6. 5. 2013, č. j. 28/2008-130-SPR/26, **se zamítá**.
- IV. Žalobkyně a) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci b) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč k rukám JUDr. Karla Bocka, advokáta.
- VI. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předmět řízení a písemná podání účastníků

Žalobci se domáhají zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jejich odvolání proti stavebnímu povolení Drážního úřadu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 20-0131/07-10067-DÚ/Kl, jímž byla povolena stavba *Napojení PZ Nošovice na železniční vlečku*. Předchozí rozhodnutí žalovaného v téže věci bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 7 Ca 181/2008-99.

Za prvé žalobci tvrdí, že žalovaný nesplnil pokyn vyřčený v kasačním rozsudku městského soudu a nezabýval se dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) návazností povolené stavby na jinou, související stavbu, a to konkrétně stavbu *PS 007 Traťové a zabezpečovací zařízení trati Dobrá u Frýdku-Místku – Hnojník*. Dle žalobkyně a) je k fungování povolené stavby nutné modernizovat železniční trať buď ve směru na Frýdek-Místek, nebo Český Těšín; pokud by došlo ke druhé uvedené variantě, bylo by nutné provést právě stavbu PS 007, v důsledku níž by došlo k podstatné změně objemu železniční dopravy projíždějící skrz žalobkyni a). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl pouze tolik, že zabezpečení trati nesouvisí s navýšením její kapacity, což však žalobci nepovažují za dostatečné a přezkoumatelné vypořádání jejich námitek. Žalobci mají za to, že z doplněné dokumentace posouzení vlivů na životní prostředí (dále jen „EIA“) jednoznačně vyplývá, že povolená stavba přímo souvisí s modernizací a zvýšením kapacity vlakové trati, jež prochází územím žalobkyně a).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Dále žalobci namítají, že žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že žalobce b) včas nepodal žádost o zaslání informací a oznámení o účasti ve stavebním řízení podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“). Skutečnost, že žádost byla včas podána, vyplývá jak z předchozího průběhu řízení, tak z doručenek, které navrhli provést jako důkaz v řízení před soudem. K tvrzení žalovaného, že byl žalobce b) vyzván k prokázání včasného podání uvedených oznámení, žalobci uvedli, že taková písemnost nebyla žalobci b) nikdy doručena.

Konečně žalobci uvádějí, že v řízení nebyl dán důvod k doručování písemností prostřednictvím veřejné vyhlášky, jelikož řízení nemělo dostatečný počet účastníků. Zároveň namítají, že oznámení o zahájení správního řízení ani samotné stavební povolení nebyly vyvěšeny na úřední desce obce Hnojník, z čehož vyvozují, že k vyvěšení nemuselo dojít ani na úředních deskách dalších obcí. To žalobce b) namítal již ve svém odvolání, avšak žalovaný tuto námitku žádným způsobem nevypořádal.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že instalace zabezpečovacího zařízení na trati Dobrá – Český Těšín automaticky nevede ke zvýšení kapacity této trati; to by muselo být předmětem dalších řízení. Žalovaný tedy dle svého názoru dostal pokynu uvedenému v předchozím zrušujícím rozsudku městského soudu a tuto otázku dostatečně posoudil. Dále pak žalovaný uvedl, že žalobce b) neoznámil včas, že chce být informován o příslušném stavebním řízení, a dále pak neoznámil včas, že se řízení bude účastnit. V řízení o odvolání potom nevyužil své příležitosti prokázat, že tato oznámení včas uplatnil. Žalovaný též uvedl, že doručování písemností prostřednictvím úřední desky proběhlo v souladu se zákonem; případná žalobcem tvrzená pochybení při zveřejňování písemností na úřední desce obce Hnojník nemohou vést k automatickému závěru, že k obdobným pochybením došlo i v dalších obcích. Dále pak žalovaný obsáhle argumentoval, že žalobce b) nemá místní vztah k povolované stavbě.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci setrvali na své argumentaci uvedené již v žalobě.

Osoby zúčastněné na řízení se k věci samé nevyjádřily.

II.

Obsah správního spisu

Dne 17. 12. 2007 správní orgán I. stupně zahájil stavební řízení ke stavbě „*Napojení PZ Nošovice na železniční vlečku*“.

Stavební povolení k této stavbě bylo vydáno rozhodnutím ze dne 15. 1. 2008, č. j. 20-0131/07-10067-DÚ/Kl. Proti stavebnímu povolení brojili odvoláním oba žalobci a spolek Beskydčan, o.s. Žalobce b) uvedl, že o řízení nebyl informován a připojil příslušnou žádost ze dne 9. 3. 2007, kterou správnímu orgánu I. stupně adresoval.

Žalovaný původně všechna odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 12. 5. 2008, č. j. 28/2008-130-SPR/2. Toto rozhodnutí však následně bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 7 Ca 181/2008-99. Městský soud uvedl, že je žalovaný povinen

posoudit návaznost povolené stavby na zabezpečovací prvky trati v úseku Dobrá – Hnojník. Taktéž žalovaného zavázal, aby znovu posoudil splnění podmínek účastenství žalobce b).

Žalovaný o odvoláních znovu rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 6. 5. 2013, č. j. 28/2008-130-SPR/26, jehož výrokem I. zamítl odvolání žalobce b) pro nepřipustnost a výrokem II. zamítl ostatní podaná odvolání pro nedůvodnost. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že napadeným stavebním povolením byly povoleny i zabezpečovací prvky trati v úseku Dobrá – Hnojník, těmito stavebními úpravami však pouze dochází k plnění zákonné povinnosti zabezpečení trati. Kapacita trati zůstává pořád stejná a k jejímu navýšení by bylo třeba dalších stavebních úprav, které by však musely být předmětem samostatného řízení.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce b) neměl právo se řízení účastnit, protože nepodal žádost o informace podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Tato žádost totiž byla správnímu orgánu I. stupně doručena až dne 14. 2. 2008, tedy po vydání stavebního povolení. Žalobce b) též nesplnil povinnost včas oznámit, že chce být stavebního řízení účasten dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody. Lhůta k tomuto úkonu mu uplynula nejpozději dne 25. 12. 2007. Na výzvu k prokázání, že uvedená podání včas učiněna byla, žalobce b) žádným způsobem nereagoval.

III.

Důvody pro částečné odmítnutí žaloby

Oba žalobci podali společnou žalobu, již se domáhají zrušení celého napadeného rozhodnutí, jehož výrokem I. bylo zamítnuto odvolání žalobce b) pro nepřipustnost a výrokem II. bylo pro nedůvodnost zamítnuto odvolání žalobkyně a) a dalšího odvolatele, jenž není účastníkem řízení před soudem.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže byl podán osobu k tomu zjevně neoprávněnou.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může zrušení správního rozhodnutí domáhat ten, kdo tvrdí, že jím byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.

Oba výroky napadeného rozhodnutí jsou vzájemně nezávislé, neboť výrok o zamítnutí nepřipustného odvolání jednoho odvolatele není procesně ani věcně napojen na výrok o zamítnutí odvolání jiného odvolatele z věcných důvodů. Z toho vyplývá, že pro každý z výroků napadeného rozhodnutí je třeba zvláště posoudit, zda jimi žalobci mohli být dotčeni na svých právech.

Je zjevné, že adresátem výroku I. napadeného rozhodnutí byl toliko žalobce b), zatímco adresátem výroku II. napadeného rozhodnutí byla žalobkyně a). Žalobkyně a) tedy ve vztahu k výroku I. nesplňuje podmínku § 65 odst. 1 s. ř. s. a totéž platí pro žalobce b) ve vztahu k výroku II. Soud proto prvním výrokem tohoto rozsudku v příslušných částech žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

IV.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

Žalobu žalobkyně a) proti výroku II. napadeného rozhodnutí a žalobu žalobce b) proti výroku I. napadeného rozhodnutí Městský soud v Praze věcně projednal. Při přezkumu byl v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán rozsahem žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba proti výroku I. napadeného rozhodnutí je důvodná.

Žaloba proti výroku II. napadeného rozhodnutí důvodná není.

Soud o věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci po poučení nevyjádřili nesouhlas.

Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, kterým žalobci brojili proti výroku I. napadeného rozhodnutí, jímž bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobce b).

Žalovaný již ve svém prvním rozhodnutí zamítl odvolání žalobce b) jako nepřipustné, neboť z jeho stanov zjistil, že jeho účelem je dbát ochrany životního prostředí ve vztahu ke stavbě rychlostní komunikace, o níž v nyní projednávané věci nejde. Následně však městský soud toto rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a zavázal žalovaného, aby v dalším řízení zhodnotil skutečnou oblast působnosti a zájmu žalobce b), nikoliv jen text jeho stanov.

Žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí neprovedl úvahu, k níž byl zavázán zrušujícím rozsudkem městského soudu, nýbrž přišel se zcela novým důvodem, proč má být odvolání žalobce b) nepřipustné, totiž že neuplatnil včas oznámení podle § 70 odst. 2, resp. odst. 3 zákona o ochraně přírody. Tím by žalovaný neporušil svou povinnost držet se závazného právního názoru soudu dle § 78 odst. 5 s. ř. s., pokud by ovšem nové důvody nepřipustnosti odvolání v řízení skutečně vyšly najevo.

Ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody ve znění do 31. 3. 2015 zní:

„Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

Soud konstatuje, že závěr žalovaného o tom, že žalobce b) oznámení podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody nepodal, zcela postrádá oporu ve správním spise. Adresátem oznámení byl správní orgán I. stupně, jehož úkolem by též případně bylo upozornit žalovaného na to, že mu oznámení nebylo před podáním odvolání v nyní projednávané věci zasláno. Z předkládací zprávy ze dne 26. 3. 2008, č. j. 20-0131/07-DÚ/Kl, již správní orgán I. stupně postoupil podaná odvolání žalovanému, však naopak implicitně vyplývá, že správní orgán I. stupně byl s žádostí žalobce b) ze dne 9. 3. 2007 seznámen. Uvedl totiž, že „*vzhledem k tomu, že se stavba nenachází v k. ú. Střítež ani v k. ú. přilehlých obcí a nejedná se o stavbu v zachovalé podhorské a horské krajině ... nebylo sdružení obesláno*“. Správní orgán I. stupně tedy jednoznačně s žádostí žalobce b) v době zahájení stavebního řízení seznámen byl, ale měl za to, že se žádost na toto řízení nevztahuje.

Žalovaný tvrdí, že mu pochybnost o včasnosti oznámení žalobce b) vznikla kvůli razítku ze dne 18. 2. 2008, které je na kopii tohoto oznámení ve spise správního orgánu I. stupně. K tomu soud uvádí, že toto razítko bylo zcela evidentně otištěno na kopii oznámení, kterou žalobce b) zaslal jako přílohu svého odvolání; původně zaslané oznámení součástí správního spisu není, neboť je zřejmě správním orgánem I. stupně vedeno v samostatném spise. Pokud však již žalovanému pochybnost o včasném podání oznámení vznikla, nemohl sám učinit závěr, že žalobce b) oznámení včas nepodal. Takovou informaci by totiž mohl disponovat jedině správní orgán I. stupně, neboť právě on byl adresátem sporného podání. Žalovaný se tedy měl především po instanční linii dotázat správního orgánu I. stupně, zda je jeho pochybnost důvodná.

Až v případě, kdy by správní orgán I. stupně žalovanému sdělil, že žalobce b) skutečně oznámení podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody před zahájením stavebního řízení nezaslal, by bylo namístě s touto skutečností seznámit žalobce b), který by případně mohl navrhnout důkazy o tom, že oznámení včas podal. Žalovaný však bez jakékoliv přesvědčivé opory ve spise a v rozporu s předkládací zprávou správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že žalobce b) oznámení správnímu orgánu I. stupně před zahájením stavebního řízení nezaslal. Za takové situace nebylo namístě klást na žalobce b) důkazní břemeno ohledně podání oznámení. Jelikož závěr o nepodání oznámení podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody neobstojí pro absolutní nedostatek opory ve spise, nemusel již soud provádět důkazy, které žalobce b) navrhl k prokázání doručení oznámení, ani posuzovat argumentaci žalovaného, dle níž měl žalobce b) tyto důkazy navrhnout již v řízení o odvolání.

Dále potom žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že „*písemné oznámení o účasti o. s. Střítež ve stavebním řízení ve smyslu ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. by muselo být speciálnímu stavebnímu úřadu podle téhož ustanovení doručeno nejpozději dne 25. prosince 2007*“. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že oznámení o zahájení řízení bylo vyvěšeno na úřední desce správního orgánu I. stupně dne 17. 12. 2007, a od tohoto data počítal osmidenní lhůtu dle § 70 odst. 3 věty poslední zákona o ochraně přírody. Při výpočtu však postupoval nesprávně, neboť opomněl, že dle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Osmidenní lhůta počítaná od 17. 12. 2007 tedy

nemohla uplynout dne 25. 12. 2007, který byl svátkem, nýbrž až dne 27. 12. 2007, tedy první následující pracovní den. Tato chyba v počítání lhůty však nemá na zákonnost závěru napadeného rozhodnutí vliv, neboť je nesporné, že žalobce b) nepodal oznámení o účasti na řízení ani do 27. 12. 2007.

Žalobce b) však tvrdil, že mu oznámení o zahájení řízení mělo být doručeno přímo, a nikoliv jen prostřednictvím veřejné vyhlášky, neboť k doručování tímto způsobem nebyly splněny zákonné podmínky.

Podle § 144 odst. 1 správního řádu se řízením s velkým počtem účastníků rozumí řízení s více než 30 účastníky. Podle § 144 odst. 2 správního řádu lze účastníky v řízení s velkým počtem účastníků o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 6 As 38/2013-23, bodu 14, ustanovení § 70 odst. 3 věty poslední zákona o ochraně přírody nezakládá správnímu orgánu možnost volby, zda bude informaci o zahájení řízení spolkům doručovat přímo, anebo prostřednictvím veřejné vyhlášky. Doručování veřejnou vyhláškou je možné jen tehdy, pokud k tomu jsou dány důvody vyplývající z jiného zákonného ustanovení, například z § 144 odst. 2 správního řádu. V nyní projednávané věci tedy soud musel zkoumat, zda k postupu podle tohoto ustanovení zákonné důvody byly.

Ve spisu správního orgánu I. stupně není uvedeno nic, z čeho by vyplýval závěr, že je v řízení více než třicet účastníků. V rozdělovníku uvedeném v oznámení o zahájení řízení je uvedeno pouze šest účastníků „a další, kteří byli o zahájení stavebního řízení uvědoměni touto veřejnou vyhláškou“. Aby však správní orgán I. stupně mohl dospět k oprávněnému závěru, že dalších účastníků řízení alespoň potenciálně může být nejméně 24, musel by se opírat například o výčet dotčených pozemků, které by měly přibližně takový počet odlišných vlastníků. Nic takového ovšem ze spisu nevyplývá. Jelikož tedy vůbec nebyly splněny zákonné podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, nezabýval se soud argumentací účastníků řízení, která se týkala vad tohoto doručování.

Rozhodující potom je, že dalšími dotčenému spolku, Beskydčan, o.s., správní orgán I. stupně oznámení o podání žádosti o stavební povolení doručil do vlastních rukou již dne 24. 4. 2007. Za takové situace nelze žádným způsobem odůvodnit rozdílné zacházení s žalobcem b), který se měl dle žalovaného spoléhat pouze na oznámení doručované veřejnou vyhláškou. Lze tedy uzavřít, že žalobce b) učinil oznámení podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a o zahájení řízení ve smyslu § 70 odst. 3 téhož zákona správním orgánem I. stupně nikdy vyrozuměn nebyl, takže mu nemohla začít běžet lhůta k uplatnění účastnictví v řízení.

Důvody, o něž žalovaný opřel výrok I. napadeného rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce b) zamítnuto pro nepřípustnost, tedy zčásti postrádají oporu ve správním spise a zčásti odporují zákonu, a proto soud tento výrok napadeného rozhodnutí druhým výrokem rozsudku zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s.

Soud nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí uvádí, že důvodem pro nepřipuštění účasti žalobce b) na řízení by nemohla být ani skutečnost, že žalobce působí v obci Stráž, která dle názoru žalovaného není povolenou stavbou dotčena. Zprvce tento argument může stěží obstát, pokud žalovaný zároveň připustil dotčení zájmů samotné

žalobkyně a). Za druhé ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody nestanoví, že spolek, který se chce účastnit konkrétního řízení, k němu musí mít nějaký místní vztah, jak se žalovaný pokouší dovozovat. Rozhodující je pouze, že hlavním posláním žalobce b) je ochrana přírody a krajiny, což jednoznačně vyplývá z jeho stanov, a že podal žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody, kterou místně a věcně specifikoval.

Žalobce b) svou žádost místně specifikoval tak, že chce být informován o všech řízeních „na území působnosti Vašeho úřadu, zvláště na území katastrálního území obce Stráž, katastrálního území přilehlých obcí, jakož i mimo toto území v zachovalé podhorské a horské krajině“. Z této specifikace jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně měl žalobce b) informovat o veškerých řízeních zahajovaných v jeho místní působnosti. Žalobce b) sice v žádosti uvedl, které oblasti spadají do jeho zájmu především; to však nic nemění na skutečnosti, že jasně vyjádřil vůli být informován o všech zahajovaných řízeních. Nemůže tedy obstát žádná argumentace obdobná té uvedené ve vyjádření žalovaného k žalobě založená na tvrzení, že řízení se netýkalo „místní působnosti“ žalobce b).

Přesto však, bude-li žalovaný v dalším řízení opětovně posuzovat odvolání žalobce b), nemusí nutně dospět k závěru, že je třeba stavební povolení správního orgánu I. stupně zrušit. Je totiž třeba přihlížet k ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu, dle něž je při vedení řízení o odvolání účastníka, jež nebylo prvostupňové rozhodnutí oznámeno, třeba zvláště dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře; lze též dodatečně vyloučit odkladný účinek takového odvolání. Žalovaný při aplikaci tohoto ustanovení vyjde ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113, z něhož vyplývá, že k odvolání účastníka, který byl v řízení prvního stupně zcela opomenut, je třeba prvostupňové rozhodnutí zpravidla zrušit, neplatí to však v případě, kdy je zřejmé, že by takový účastník nemohl uplatnit žádné argumenty, které by vedly k jinému výsledku řízení. Splnění těchto podmínek v případě žalobce b) bude muset žalovaný v navazujícím řízení posoudit.

Dále se soud zabýval žalobním bodem, jímž žalobkyně a) brojila proti výroku II. napadeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání.

Předně soud konstatuje, že není důvodná námitka, dle níž se žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. neřídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze. Předchozí rozhodnutí žalovaného totiž bylo soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů; soud zavázal žalovaného, aby se v dalším řízení rozhodl, zda se stavební povolení vztahuje i na stavební prvek traťového a zabezpečovacího zařízení trati Dobrá u Frýdku-Místku – Hnojník. Pokud ano, byl žalovaný povinen vypořádat, jakým způsobem toto zařízení ovlivní žalobkyni a).

Žalovaný své povinnosti dostal a v nyní napadeném rozhodnutí jasně vyložil, že uvedený stavební prvek byl napadeným stavebním povolením též povolen. Dále však uvedl, že se nejedná o prvek vedoucí ke zvýšení kapacity trati Dobrá – Český Těšín, nýbrž pouze o opatření ke zvýšení zabezpečení trati. Kapacita trati zůstává i nadále stejná a mohla by být zvýšena jen dalšími stavebními úpravami, které by musely být předmětem jiných územních a stavebních řízení.

Proti těmto závěrům žalobkyně a) brojila v nyní podané žalobě; soud jejím námitkám ovšem nepřisvědčil. Předně platí, že žalobkyně a) nemá žádné veřejné subjektivní právo na to, aby jejím územím projížděl statický počet vlakových souprav. Pokud příslušná trať v současném povoleném stavu umožňuje určitou kapacitu vlakové dopravy, může být tato kapacita využívána. Ačkoliv je tedy pravděpodobné, že napojení průmyslové zóny Nošovice na železniční trať přispěje k určitému zvýšení železniční dopravy na území žalobkyně a), nejedná se o zákonný důvod pro nepovolení tohoto napojení. Žalobkyně totiž v žalobě netvrdila ani neprokázala, že by negativní důsledky spojené se zvýšením dopravy na trati měly vést k překročení zákonných hlukových či jiných hygienických limitů v obci. Samotná skutečnost, že vyšší počet projíždějících souprav do určité míry sníží komfort obyvatel žalobkyně a), k závěru o nezákonnosti stavebního povolení v žádném případě nepostačuje.

Zároveň se lze ztotožnit s žalovaným, že zabezpečovací zařízení na trati mezi obcí Dobrá a Hnojník, tedy zcela mimo území žalobkyně a), nepředstavuje zvýšení kapacity trati. Jedná se skutečně primárně o zabezpečovací úpravy v daném místě, které jsou potřebné či vhodné v souvislosti s napojením nošovické vlečky. Nic se ovšem nezmění na tom, jak vysoký objem dopravy je příslušná trať jako celek schopna pojmout. Nelze potom přijmout žalobní argumentaci, dle níž se jedná o jakýsi první krok zvýšení kapacity tratě, či předzvěst dalších stavebních úprav. Případné budoucí zvýšení kapacity trati a s ní případně spojená stavební činnost není předmětem soudního přezkumu o této žalobě.“

Je pravdou, že ustanovení § 115 odst. 1 stavebního zákona zavazuje stavební úřad ke stanovení návaznosti na jiné podmiňující stavby a zařízení, z tohoto požadavku však nelze dovodit, jak to činí žalobkyně a), že je nutné zvážit veškeré potenciálně navazující stavby. Podmiňující stavbou je totiž jen ta, bez níž by povolovaná stavba nemohla vůbec fungovat. Jak ovšem správně uvedl žalovaný, zvýšení kapacity tratě Dobrá – Český Těšín není nutnou podmínkou napojení průmyslové zóny Nošovice na tuto trať. Dokud na základě případných dalších řízení nedojde ke zvýšení dosavadní kapacity tratě, bude možné ji využívat jen v té míře, kterou umožňuje dosavadní stav. Toho si musí být vědom i stavebník, který zřejmě uvážil, že se mu napojení vlečky na tuto trať vyplatí i při její současné kapacitě.

Na tomto závěru nic nemění ani tvrzení žalobkyně, že dle záznamů z porad ohledně napojení průmyslového areálu Nošovice na železniční trať má v budoucnu dojít ke zvýšení kapacity železniční tratě. Výstupy porad v žádném případě nelze považovat za právně relevantní dokumenty. Tyto dokumenty mohou svědčit maximálně o tom, že se do budoucna plánují na trati Dobrá – Český Těšín další stavby nad rámec té, která byla povolena nyní napadeným rozhodnutím, což však není pro zákonnost nyní posuzované stavby podstatné.

Není tedy namístě posuzovat námitky žalobkyně a) ohledně dalších vedených územních případně stavebních řízení, která se tratě Dobrá – Český Těšín týkají, neboť tyto námitky musí žalobkyně uplatnit právě v těchto řízeních. Nelze přihlížet ani k tomu, že na základě jiných stavebních úprav, než kterých se týká nyní napadené rozhodnutí, dojde ke zvýšení hlučnosti železniční dopravy na území žalobkyně a); i proti těmto tvrzením

důsledkům dalších stavebních úprav železniční trati musí žalobkyně brojit v řízeních, jimiž jsou tyto stavební úpravy povolovány.

Soud tedy uzavírá, že žalobní bod, jímž byl napaden výrok II. rozhodnutí žalovaného, není důvodný, a proto byla žaloba žalobkyně a) proti tomuto výroku třetím výrokem tohoto rozsudku zamítnuta.

V.

Závěr a náklady řízení

Jak vyplývá z výše uvedeného, soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s. první výrok napadeného rozhodnutí. V pokračujícím řízení bude žalovaný právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

Žaloba proti výroku II. napadeného rozhodnutí byla pro nedůvodnost zamítnuta v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

V dalším řízení se tedy žalovaný bude zabývat již výlučně odvoláním žalobce b), a to dle vodítek, která soud nastínil v tomto rozsudku.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Jelikož žalobkyně a) se svou žalobou úspěšná nebyla, rozhodl soud čtvrtým výrokem tohoto rozsudku, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce b) právo na náhradu nákladů řízení má, neboť úspěšný byl. Jelikož byl osvobozen od soudních poplatků, tvoří jeho náklady jen odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání návrhu ve věci samé a repliky k vyjádření odpůrce. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10 200 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč. Tuto částku soud žalobci b) přiznal pátým výrokem tohoto rozsudku.

Osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, již jí uložil soud. V nyní projednávané věci zúčastněným osobám soud žádnou povinnost neuložil, a tedy jim ani v této souvislosti nemohly vzniknout náklady. Šestým výrokem tohoto rozsudku tedy bylo rozhodnuto, že osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. února 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.